Kırmızıfare

çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 11

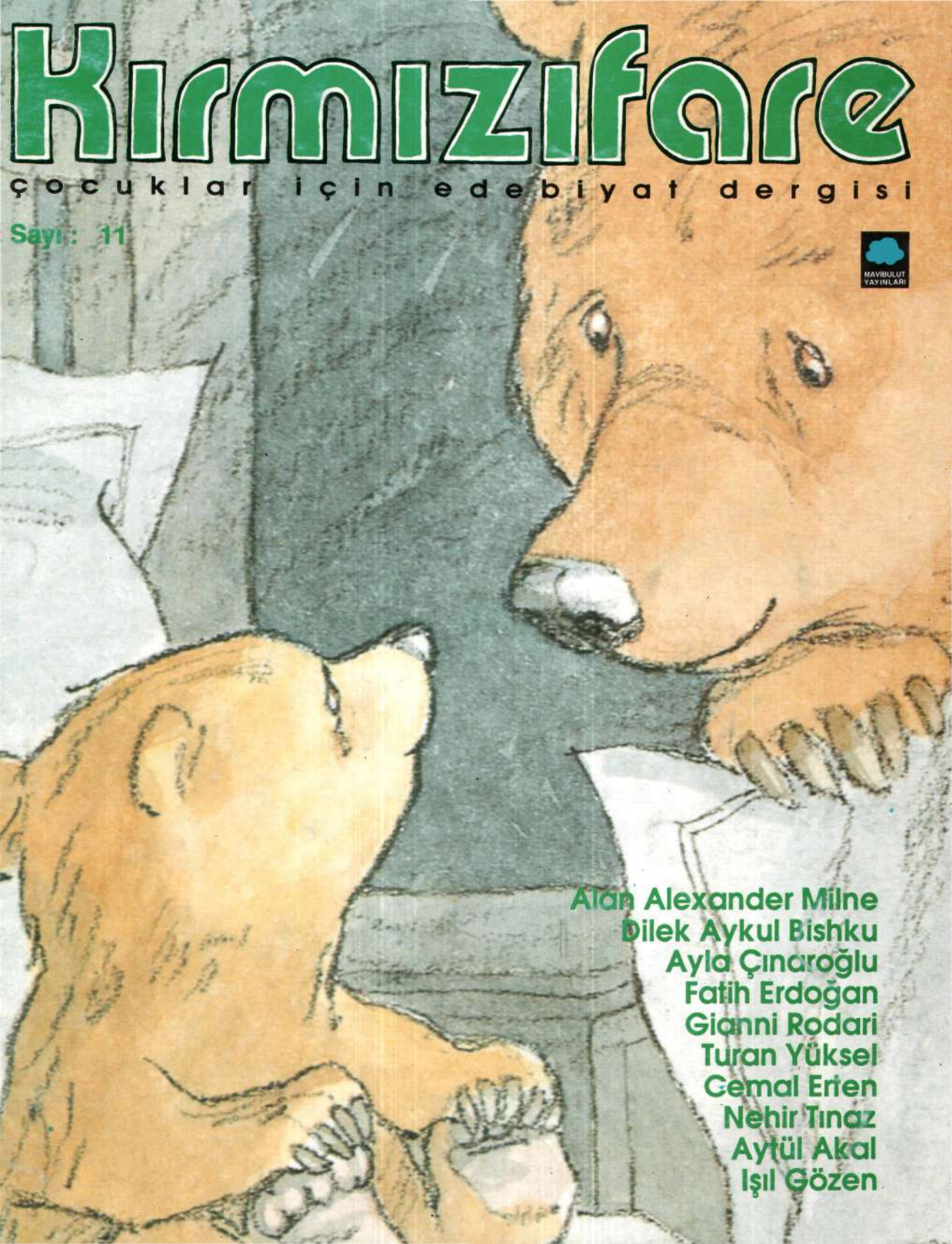

MAVİBULUT YAYINLARI

Alan Alexander Milne
Dilek Aykul Bishku
Ayla Çınaroğlu
Fatih Erdoğan
Gianni Rodari
Turan Yüksel
Cemal Eren
Nehir Tınaz
Aytül Akal
Işıl Gözen

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı "Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli, 2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

çocuklar İçin edebiyat dergisi

Sayı: 11 MAYIS-HAZİRAN 1992

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

MAVİBULUT YAYINLARI
Ycniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. D.4
80060 Galatasaray İstanbul
Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

Kapak renk ayrımı: Kombi Grafik (518 18 32)
İç filmler: Reprograf (511 38 26)
Baskı: Tok Ofset (Tel: 544 98 99)

İki ayda bir çıkar. Fiyatı: 10.000 TL.
Yıllık abone bedeli (1992 yılı için 6 sayı): 60.000 TL.
(Yurtdışı: DM 45)
Abonelik başvurulan, başvurunun yapıldığı yılın
başından o yılın sonuna kadar geçerli olacak şekilde işleme konulur.

Kırmızıfare dergisi aboneliği için posta çeki ile 127469 no.lu hesaba abone bedelinin yatırılması ve alındı ya da fotokopisinin gönderilmesi yeterli olacaktır.

Kapak: **Barbara Firth**
(Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? adlı kitaptan)

Merhaba

Kırmızıfare'nin siz sevgili okurlarına güzel haberleri var! *Altın Veren Ağaç*, *Bu Kitabın Adını Siz Koyun*, *Fil Olmak İstemeyen Fil Yavrusu* adlı kitapların yazarı Turan Yüksel artık **Kırmızıfare**'mizde. **İpucu Bizden, Çözümü Sizden** adlı sayfasında Turan Yüksel halk bilmecelerimizi yeni bir tarzda soruyor sizlere.

Bir başka yeni sayfamızın adı da: **Hangi Kitaptan?** Sizlere bazı kitapların başlangıcından birkaç satırı biz vereceğiz. Bu satırların hangi kitaptan alınmış olduğunu siz bileceksiniz. Tamamını bilene armağanımız var, bizden söylemesi.

Abonemiz *Ayşe Başak Vural* kendi harçlıklarından biriktirdiği parayla, "**Kardeşten Kardeşe Kırmızıfare Aboneliği**" kampanyamıza katılarak Çorum'un bir köy ilkokuluna **Kırmızıfare** aboneliği armağan etti. Ayrıca sınıf arkadaşlarıyla birlikte, okullar açıldığında belirleyeceğimiz başka üç okula daha **Kırmızıfare** aboneliği armağan ettiler. Başak ve arkadaşlarına teşekkür ediyoruz.

Poster için fotoğraf gönderme süresini uzattık. Renkli veya siyah-beyaz vesikalık fotoğrafınızı (arkasına adınızı yazmayı unutmadan) 1 Eylül tarihine kadar göndermeyi unutmayın.

Edebiyat dolu günler dileriz

Kırmızıfare

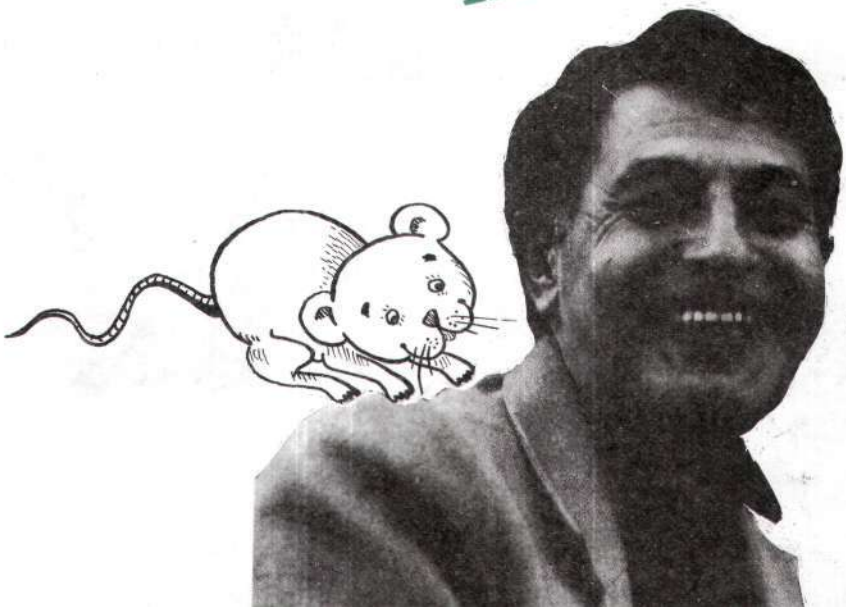

İçindekiler

Dondurma.....*Ayla Çınaroğlu* 3

İmrendiğim Çocuk.....*Nehir Tınaz* 4

Soru Balonları.....*Aytül Akal 9*

Brif, Bruf, Braf.....*Gianni Rodari* 12

Pufpuf Ayı ve Domuzcuk Ava Gidiyorlar.... *A.A.Milne* 13

Cinmısırı.....*Cemal Erten* 18

Balık Ekmeği ve Çilek Reçeli.....*Dilek Aykul Bishku* 20

Dedem de Develer de Derelerde *yüzdüler*..*Fatih Erdoğan* 24

İpucu Bizden Çözümü Sizden... *Turan Yüksel* 26

Kitap Okumak.....Işıl *Gözen* 28

Bir Kitap Bir Yazar.....**29**

Hangi Kitaptan?.....**31**

Biz Bize.....**32**

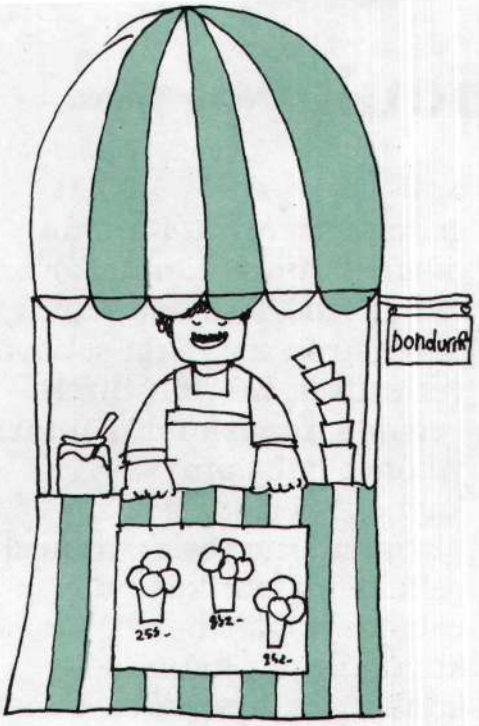

Dondurma

Ayla Çınaroğlu

Resim: *Ayşe Çınaroğlu*

Bir külah dondurmam olmalı
Şöyle en büyüğünden
Çilekli, kaymaklı
Hiç erimemeli, hiç akmamalı

Koca külah dondurmam
Yaladıkça çoğalmak
Limonlu, fıstıklı, çikolatalı
Boğazım ağrımamak

Kocaman, kocaman olmak dondurmam
Tüm çocuklar yemeli
Kayısık, vanilyak, vişneli
Dondurmam hiç bitmemek

İmrendiğim Çocuk

Nehir Tınaz
Resimler: *Kemal Gökhan*

I

ALÎ, EVLERİNİN karşısındaki apartmana yaşıtı bir çocuk taşındı diye çok sevinmişti. Pencereleri karşı karşıyaydı. Aralarında beş altı metre ya var, ya yoktu. İlk gün sadece bakışmışlar, konuşmamışlardı. Yeni çocukla sokakta ya da yolda karşılaşmayı umuyordu ama nedense ona hiç rastlamadı. Bir süre sonra pencereden pencereye konuşmalar başlamış, bir iki hafta sonra da can ciğer dost olmuşlardı.

II

Ali çantasını bırakıp ellerini oğuşturdu. Parmakları soğuktan kıpkırmızı olmuştu. Saate baktı: 17.30. Annesi gelmek üzereydi. Kapının dışında duran kömür kovasını aldı. Kömürleri, odunları, çıra parçalarını ustalıkla sobaya yerleştirdi. Kibritin titrek ışığında annesini düşündü. îki yıl önce babasını kaybettiklerinde çok zor duruma düşmüşler, annesi bir şekerleme fabrikasında çalışmaya başlamıştı. Bu küçücük çatı katında kıt kanaat geçiniyorlardı. Çıra tatlı çıtırtılarla yanmaya başlayınca sobanın kapağını kapattı. Kendi odasına girdi. Tarık yine pencerenin önünde kitap okuyordu. Işığın yandığını görünce başını kaldırdı, ikisi de camı açtılar. Merhabalaştılar. Ali derslerinin çokluğundan, evde çok sıkıldığından yakındı.

"Her gün evden okula, okuldan eve... Patlayacak gibi oluyorum."

Sonra sokağın başında annesini gördü.

"Annem geliyor, haydi sana iyi akşamlar," diyerek içeri girdi. Annesinin merdivenleri çıkan yorgun ayak sesleri yaklaşınca, koşup kapıyı açtı.

Soba ortalığı ısıtmaya, üzerinde duran çaydanlıktaki su fıkırdamaya başlamıştı bile. Annesi her zaman, "Bir evde çaydanlık fıkırdıyorsa orada işler yolunda demektir," derdi.

Ali ile Tarık'ın pencere sohbetleri her gün aynı saatte, Ali'nin annesi işten dönünceye kadar sürüyordu. Tarık oldukça zeki ve bilgili bir çocuktu. Güler yüzlü ve tertemizdi. Hep pencerenin önünde oturur, başı önünde, yazar ya da okurdu. Ali'ye yerine göre güzel öyküler, komik fıkralar anlatıyor, şiirler okuyordu. Derslerinin çokluğundan, can sıkıntısından yakındığında küçük bir öğütle işi tatlıya bağlıyordu. Çok çalışkan olduğu her halinden belli oluyordu. Oldukça da varlıklıydılar.

"Çok şanslı çocuk, onun yerinde olmak için neler vermezdim," diye geçirdi içinden Ali. Bununla beraber Tarık hiç okulundan, öğretmenlerinden söz etmiyordu. Bu konu açıldığında sözü ustalıkla değiştiriyor, açıklama yapmaktan kaçmıyordu. Belki de paralı bir okula gidiyordu!

Günler, haftalar, aylar geçmiş, yarıyıl tatili başlamıştı. Artık günün herhangi bir saatinde de konuşabiliyorlardı. Ali ancak annesi işten döndükten sonra, bir saat kadar dışarı çıkıyor, hem evin alışverişini yapıyor hem de biraz kartopu oynuyordu. Birkaç defa arkadaşına da sokağa inmesini söylediyse de o, her seferinde bir bahane bulup inmemişti.

Okul kapanınca bütün gün evde yalnız olmak Ali'yi büsbütün sıkıyordu. Tarık'la pencereden pencereye sohbet ederlerken, "Çok sıkılıyorum," dedi. "Annem, kendisi yokken dışarı çıkmamı istemiyor. Okul da tatil oldu."

"Bir çocuk tiyatrosuna ne dersin?"

"İmkânsız. Annem göndermez."

"Sen pencereyi iyice aç ve atacağım paketi tut."

Tarık'ın attığı, gazete kâğıdına sarılarak paket yapılmış bir çocuk kitabıydı.

"Ama bu bir kitap!"

"Evet, sen hiç kitap okumaz mısın?"

"Hayır, okumam."

"Bu kitabı oku. Seni bir çocuk tiyatrosuna götürecek. Sonra konuşuruz."

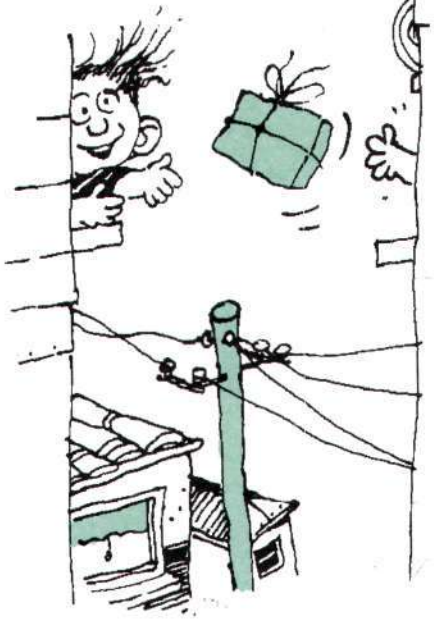

Ali, o gece kitabı okudu. Bu, Karagöz ile Hacivat'ın maceralarını anlatan bir kitaptı. Rüyasında bile hep Karagöz ile Hacivat'ı gördü. Ertesi gün, onu aynı yolla geri verdiğinde Tarık, 'Yakala," dedi. Bu yeni bir kitaptı. *Duygulu Dostlar.* Hayvanlardan söz eden nefis bir kitaptı. Daha sonra, *Bülbülü Öldürmek, Benim Küçük Üçkağıtçım, Şimdiki Çocuklar Harika, İki Yıl Okul Tatili* İsimli kitaplar gelip gitti. Her gün son okunan kitap üzerine konuşuluyor, beğenilen bölümler yeniden dile getiriliyordu. İki çocuğun arasında özel bir bağ oluşuyordu. Ali artık sıkılmıyor, okuduklarını akşamlan annesine de anlatıyordu. Kitaplardaki kişiler sanki aralarında yaşıyorlardı. Arkadaşının verdiği her kitabı okuduğunda, onun daha önce bu kitabı da okumuş olduğunu düşünüp, hayranlık duyuyor, ona imreniyordu. Artık kitaplara tiryaki • olmuştu. Tatil bitmiş, okul yeniden açılmıştı. Kitaplar için daha az zaman ayırabiliyordu. Ama yine de sürdürüyordu okumayı. Öğretmeni hemen ilk hafta içinde Ali'deki değişikliği sezdi. Eskiye göre daha neşeli, daha rahat konuşan, düşüncelerini daha iyi anlatan, kültürlü bir çocuk olmuştu. O küskün, suskun halinden eser kalmamıştı. Okul gazetesinde ilk yazısı çıktığında sevinçle

eve koşmuş, annesine, bunu Tarık'a borçlu olduğunu anlatmıştı.

"Okumayı bana o sevdirdi. Okuyan insanın düşüncelerini anlatması daha kolay ve zevkli. Bunu öğretmenimiz de hep söylerdi. Çok, çok mutluyum. Bunu hemen arkadaşıma da söylemeliyim."

Annesi bu işi yarına bırakmasını rica etti. Oğlunu tekrar kutladı. O gece annesinin odasındaki ışık sabaha kadar yandı. Sabahleyin Ali masanın

üzerinde bir not ve küçük bir paket buldu. Bu bir çift el örgüsü eldivendi. Ali annesine derin bir sevgi duydu. Biraz sonra giyinip sokağa çıktı. îlk defa arkadaşının evine gidecekti. Heyecanlanıyordu. Ali'yi Tarık'ın annesi karşıladı. Onu içeri alıp oğlunun odasına götürdü. Tarık pencerenin önündeki masasında bir şeyler yazıyordu. Başını çevirince birden rengi kül gibi oldu. Sonra oturduğu tekerlekli sandalyeyi döndürdü.

"Merhaba Ali. Hoşgeldin! Gel de seni kucaklayayım."

Ali şaşkındı. Arkadaşının bir tekerlekli sandalyeye mahkûm olabileceği hiç aklına gelmemişti. Annesinin hazırladığı paketi uzatıp, okul gazetesinde çıkan yazısından, son zamanlardaki başarılarından, annesinin ve kendisinin duydukları minnettarlıktan söz etti.

"Sana teşekkür ederim. Benim hayatımı aydınlattın," diye sözlerini bitirdi.

Tarık mutlulukla gülümsedi.

"îki yıldır bu durumdayım, geçirdiğim trafik kazası ve peşinden bir sürü ameliyat beni bir odada yaşamaya mecbur etti. Beni sakatlığımdan kurtaran kitaplar seni sıkıntılarından elbette kurtaracaktı. Önceleri ben de çok sıkılıyordum. Herkes gibi koşmak, oynamak istiyordum. Ama kitaplarla tanıştım. Onlar beni her gün alıp bir başka dünyaya götürdüler. Okuyarak pek çok şey öğrendim. Her kitapta bir başka ülkeye gittim, yeni nisanlar tanıdım, onların sorunlarını öğrendim. Şimdi sakat ama aynı zamanda nasıl mutlu olunabileceğini gördün. Artık halinden hiç şikayet etmemelisin."

Önünde açık duran *Denizler Altında 20000 Fersah* adlı kitabı gösterek, "Bu akşam bir deniz gezisine çıkıyorum,"dedi.

Ali arkadaşına hayranlıkla baktı. Sonra kendisine çok güç gelen soruyu soruverdi.

"Hiç ümit yok mu?"

"Ne için? Ayaklarım için mi? Var. Haziran başında son bir ameliyat olmam gerekiyor. Ameliyatın başarılı olacağına inanıyorum. İyileşirsem, seninle koşmaca oynarız. Kim bilir, belki de seni geçerim."

"Sen daha şimdiden benden çok ilerdesin. Senin peşinden gelmek bile benim için büyük mutluluktur."

Soru Balonları

Aytül Akal

Resimler: *Elif Kayaman*

BİR VARMIŞ, bir yokmuş. Gökyüzünün uzak bir yerinde, minicik bir gezegen varmış. Bu gezegende yaşayan çocuklar o kadar meraklı, o kadar meraklı çocuklarmış ki, sabah uyanır uyanmaz soru sormaya başlar, akşam olup. uyuyana kadar, bilmedikleri ve öğrenmek istedikleri her konuyu araştırırlarmış.

Bu çocukların sorduğu her soru, bir balon olup havaya uçarmış. Çocuklar sorular sordukça bu balonlar gökyüzünde uçuşur, sonra uzay boşluğunda kaybolurmuş.

Her sorunun bir rengi varmış. "Gündüzleri neden yıldızlar görünmez?" diye sorunca mavi balon, 'Yapraklar neden yeşildir?" diye sorunca yeşil balon uçarmış. Güneşle ilgili sorular

turuncu balonlara girip uçuşur, toprakla ilgili sorular kahverengi balonlar olurmuş. Bu nedenle, bu gezegenin atmosferinde her gün binlerce renk renk balon yükselirmiş.

Sorular soran bu çocuklar, sorularının cevaplarını öğrendikçe, daha bilgili, daha akıllı olurlarmış. O küçücük gezegende büyüyen bu akıllı çocuklar, büyüklerin bile düşünemeyeceği çok ilginç, çok yararlı şeyler icat ederler, ülkelerini daha gelişmiş bir ülke haline getirirlermiş.

Bir gün bu gezegende yaşayan akıllı çocuklardan biri, kendi programladığı bilgisayarın ekranından gökyüzünü incelerken, daha önce hiç görmediği bir gezegen görmüş. Bu gezegende milyonlarca, hatta milyarlarca insan yaşıyormuş. Kalabalık şehirlerde, üst üste pencereleri olan binaların içinde oturuyor, her sabah asık yüzle bu evlerden çıkıp, akşamları daha asık bir yüzle yine bu evlere dönüyorlarmış.

Ekranda görülen bu kalabalık gezegende milyonlarca da çocuk varmış. Bisiklete binen, kaydıraktan kayan, seksek oynayan... Ama çoğu televizyon ekranının karşısında cezalı gibi saatlerce kıpırdamadan oturuyormuş.

Akıllı çocuk, bilgisayar ekranını biraz daha netleştirmiş. Renkleri iyice ayarlamış. Ama hayır! Bu gezegenin atmosferinde renkli balonlar uçuşmuyormuş!

"Nasıl olur? Bu gezegende yaşayan çocuklar hiç mi soru sormuyorlar?" diye hayrete düşmüş akıllı çocuk. Ekranı biraz daha netleştirmiş. Bakmış, raflarda sıra sıra kitaplar, dizi dizi ansiklopediler... Ama çoğu dokunulmamış, sayfaları çevrilmemiş. Anlaşılan, ekranda gördüğü bu gezegendeki çocuklar fazla soru sormu-yorlar, sormadıkları için de merak edip kitapları

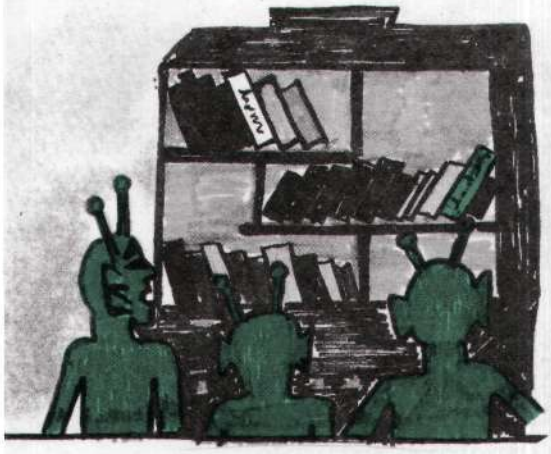

karıştırmıyorlarmış.

Minik gezegendeki bütün akıllı çocuklar, bilgisayar ekranının karşısında toplanıp, bu gezegendeki kitap okumayan insanları hayretle izlemişler.

Aralarından biri bir fikir atmış ortaya.

"Eğer orada yaşayan çocuklar soru sormaya başlarlarsa, onlar da bizim gibi bol bol araştırır, durmadan kitap okurlar. Ne dersiniz, onlara yardım edelim mi?"

O günden itibaren, kendi soru baloncuklarına, ekranda gördükleri gezegenin koordinatlarını vermişler. Renk renk soru balonları hep birlikte kitap okumayan insanların gezegeninin atmosferine uçup gökyüzünde dolaşmaya başlamışlar.

Meraklı kuşlardan biri bu balonlardan birini gagasıyla patlattığında balonun içindeki sorular yağmur gibi gezegene yağıyormuş. O zaman, çocuklar renk renk sorular sormaya başlıyor, cevabını bulamadıkları soruların çözümlerini kitaplarda arıyorlarmış.

Gün gelip bütün balonlar patladığında, bu gezegendeki çocuklar da minik gezegendeki akıllı çocuklar kadar bilgi sahibi olacak ve belki onlar da bir gün kendi soru balonlarını, kitap okumayı bilmeyen başka bir gezegendeki insanlara göndereceklermiş.

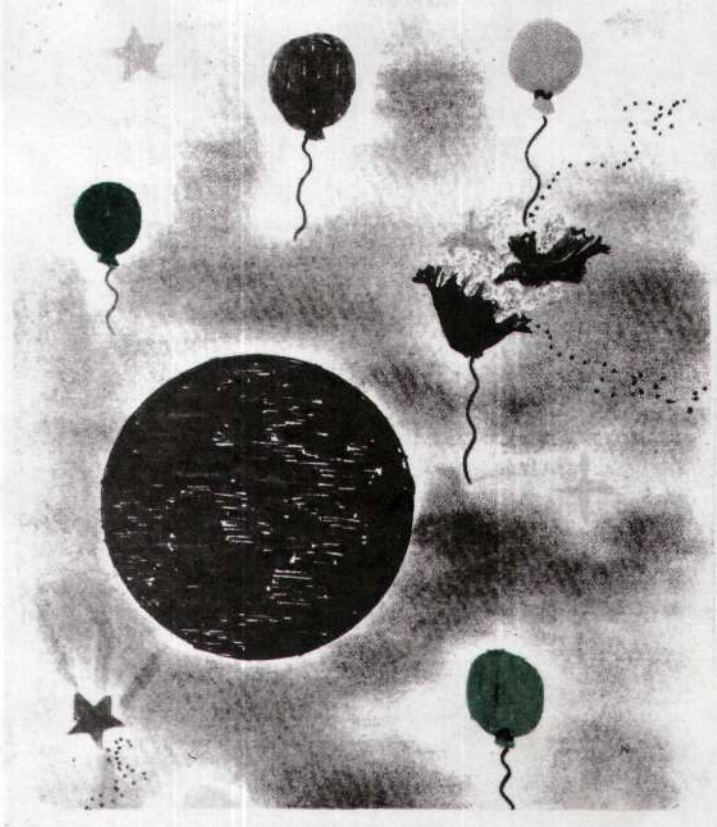

Brif, Bruf, Braf!

Gianni Rodari

İtalyancadan çeviren: Aslı Özer

iki çocuk, apartmanlarının bahçesinde kendilerinden başka kimsenin anlayamayacağı, sadece kendi aralarında anlaşabilecekleri özel bir dil bulmaya çalışıyorlardı.

"Brif, bruf, braf," dedi birincisi.

"Braf, brof," diye cevapladı ikincisi. Gülmekten çatlayacaklardı neredeyse.

Birinci katın balkonunda oturmuş gazetesini okuyan yaşlı ve sevimli bir adam vardı, karşısındaki pencerede yaşlı bir kadın vardı. Kadın ne sevimliydi, ne de sevimsiz.

"Ne aptal çocuklar bunlar böyle," dedi kadın.

Ama sevimli adam onunla aynı fikirde değildi. "Bence hiç de öyle değil," dedi adam.

"Neler konuştuklarını duymadığınızı söylemeyin bana."

'Yooo, aksine söyledikleri her şeyi duydum. Birincisi, 'Ne güzel bugün, değil mi?' dedi. İkincisi de, 'Yarın daha da güzel olacak,' diye cevap verdi."

Kadın burun kıvırdı, ama bir şey söylemedi, çünkü çocuklar yine kendi dillerinde konuşmaya başlamışlardı.

"Maraski, barabaski, pippirimoski," dedi birincisi.

"Bruf," diye cevapladı ikincisi. Ve sonra yine birlikte gülmekten kırıldılar.

"Bu sefer de hepsini anladığını söylemeyeceksin herhalde," diye bağırdı kadın.

'Tabii ki hepsini anladım," dedi yaşlı adam gülerek. "Birinci dedi ki: 'Hayat ne güzel.' İkincisi de dedi ki: 'İyi ki doğmuşum.'"

"Gerçekten güzel mi?" diye sordu adama yaşlı kadın.

"Brif, bruf, braf," diyerek cevap verdi yaşlı adam.

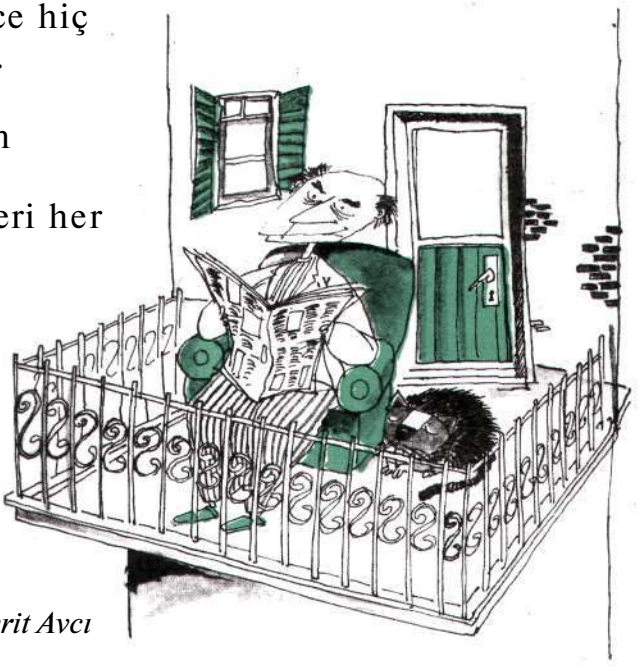

Resim: *Ferit Avcı*

Pufpuf Ayı ve Domuzcuk Avlanmaya Gidiyorlar

Resimler: *Ernest H. Shepard*

Alan Alexander Milne

İngilizceden çeviren: Gülsevin Kıral

Domuzcuk, ormanın ortasındaki kayın ağacında, kayın ağacının ortasındaki büyük evde ve evin de ortasında yaşardı. Evinin yanında, üzerinde **DİKKAT A** yazan kırık bir levha vardı. Christopher Robin bunun anlamım sorduğunda, Domuzcuk, bunun dedesinin ismi olduğunu ve levhanın uzun zamandır ailede bulunduğunu söyledi. Christopher Robin, "Hiç kimsenin ismi **Dikkat A** olamaz," deyince, Domuzcuk olabileceğini, çünkü dedesinin isminin öyle olduğunu, bunun **Dikkat Aptinin** kısaltılmışı, onun da **Dikkat Abdullah'ın** kısaltılmışı olduğunu söyledi. Ayrıca, eğer bir tanesini kaybederse diye, dedesinin iki ismi vardı. **Dikkat,** bir amcasının ardından. **Abdullah** da **Dikkatin** ardından verilmişti.

"Benim de iki ismim var," dedi Christopher Robin umursamadan.

"Gördün mü bak, bu dediğimi kanıtlıyor," dedi Domuzcuk.

Güzel bir kış günü, Domuzcuk kapısının önündeki karı süpürürken yukarıya bakıverdi ve Pufpuf Ayı'yı gördü. Pufpuf döne döne

yürüyor, bir şey düşünüyordu. Domuzcuk ona seslendiğinde yürümesine devam etti.

"Merhaba!" dedi Domuzcuk, "ne yapıyorsun?"

"Avlıyorum," dedi Pufpuf Ayı.

"Ne ' avlıyorsun?"

"İz sürüyorum," dedi Pufpuf Ayı, gizemli bir sesle.

"Neyin izini sürüyorsun?" dedi Domuzcuk, daha yakına gelerek.

"Ben de tam bunu merak ediyordum. Kendi kendime 'Neyin izi?' diye soruyordum."

"Peki, nasıl yanıtlayacaksın?"

'Yanıtlamak için onu yakalayıncaya kadar beklemem gerekecek," dedi Pufpuf Ayı. Sonra önündeki toprağı işaret ederek, "şuraya bak," dedi. "Ne görüyorsun?"

"İzler," dedi Domuzcuk. "Pençe izleri." Heyecandan küçük bir çığlık attı. "Hiii, Pufpuf! Bu bir ca-ca-canavar olabilir mi?"

"Olabilir." dedi Pufpuf Ayı. "Bazen olur, bazen de olmaz. Pençe izlerinden hiçbir zaman anlayamazsın."

Bu birkaç kelimeden sonra, iz sürmeye devam etti. Domuzcuk onu birkaç dakika seyrettikten sonra, arkasından koştu. Pufpuf Ayı birdenbire durdu ve eğilip şaşkınlıkla izlere bakmaya başladı. "Ne oldu?" diye sordu Domuzcuk.

"Bu çok komik," dedi Ayı, "şimdi iki hayvan var gibi gözüküyor. Buna, -her-ne-idiyse-, başka bir -her-ne-ise- katılmış ve şimdi ikisi birlikte yürüyorlar. Domuzcuk, benimle gelmek ister misin, belki de bunlar Düşman Hayvanlardır?"

Domuzcuk kulağını kibarca kaşıdı, Cumaya kadar yapacak bir işi olmadığını ve severek geleceğini söyledi.

"Belki de gerçekten bir canavardır."

"Belki de iki canavardır, demek istiyorsun herhalde." dedi Pufpuf Ayı. Beraberce ilerlediler.

Oracıkta küçük bir çam korusu vardı ve sanki iki

benzediğini ve eğer izledikleri İki büyükbabaysa, eğer öyleyse, bir tanesini eve götürmesine izin verilip verilmeyeceğini ve Christopher Robin'in ne diyeceğini merak etti. Önlerinde izler hâlâ devam ediyordu. Birdenbire, Pufpuf Ayı durdu ve heyecanla önündeki toprağı işaret etti. "Bak!"

"Ne?" diye bağırdı Domuzcuk zıplayarak. Sonra korkmadığını göstermek için, sanki jimnastik yapıyormuşçasma birkaç kez daha zıpladı.

"îzler!" dedi Pufpuf." Üçüncü bir hayvan diğer ikisine katildi!"

"Pufpuf!" diye bağırdı Domuzcuk. "Bir başka canavar olabilir mi?"

"Hayır," dedi Pufpuf. "çünkü izleri değişik. Bu, ya iki canavar ve bir öcü, veya, eğer öyle değilse, iki öcü ve bir canavar olabilir. Onları izlemeye devam edelim."

canavar, eğer gerçekten canavardıysalar, bu korunun etrafında dolaşıyorlardı; böylece Pufpuf Ayı ve Domuzcuk da onları izlediler; Domuzcuk zaman geçirmek için, Pufpuf a büyükbabası **Dikkat** A'nın İz Sürme Sonrası Ağrılarını gidermek için neler yaptığını ve büyükbabası **Dikkat** A'nın son yıllarında nasıl nefes darlığı çektiğini ve böyle başka ilginç konular anlattı, Pufpuf da bir büyükbabanın neye

Böylece devam ettiler. Şimdi biraz kaygılıydılar, çünkü önlerindeki üç hayvan düşmanca niyetler taşıyabilirdi. Domuzcuk, büyükbabası **Dikkat** A'nın başka bir yerde olacağına burada olmasını diledi, Pufpuf sa birdenbire, Christopher Robin'e rastlasalar ne hoş olurdu, diye düşündü, sırf Christopher Robin'i çok sevdiği için. Ve sonra, birdenbire, Pufpuf Ayı yeniden durdu ve serinlemek için burnunun ucunu yalamaya başladı, çünkü hiç olmadığı kadar sıcaklamış ve kaygılanmıştı. Önlerinde tam dört tane hayvan izi vardı!

"Görüyor musun, Domuzcuk? İzlerine bak! Üç tane canavar dediğimiz iz ve bir tane öcü dediğimiz iz. Bir başka canavar daha onlara katildi."

Öyle gözüküyordu. İzler önlerindeydi; bazen burada birbirlerinin üzerinden geçiyor, bazen orada karmakarışık oluyor, ancak bazen çok açıkça dört çift pençe izi yanyana görünüyordu.

"Sanırım," dedi Domuzcuk, o da burnunun ucunu yalayıp bunun kendisini çok rahatlattığını keşfederken, "sanırım bir şey hatırladım. Dün yapmayı unuttuğum ve yarın da yapamayacağım bir şeyi yapmadığımı hatırladım. Şimdi hemen geri dönüp onu yapmam gerekecek."

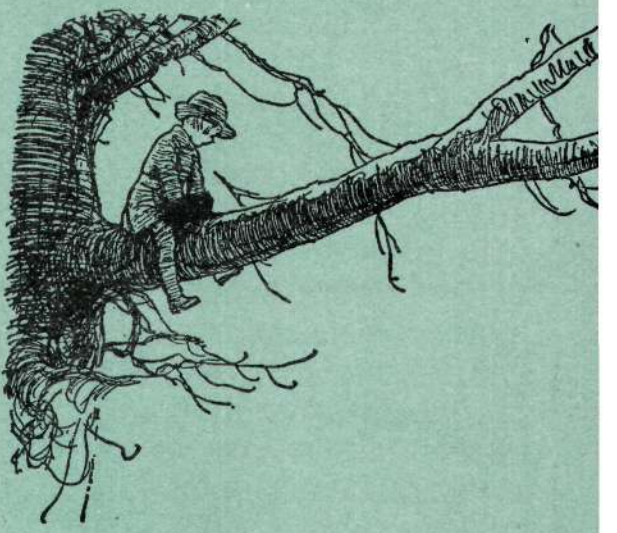

"Bugün öğleden sonra yaparız, ben de seninle gelirim," dedi Pufpuf.

"Öyle, öğleden sonra yapılacak işlerden değil bu,"

dedi Domuzcuk çabucak. "Bu, yalnızca sabahları yapılabilecek özel bir şey ve mümkünse saat... Şimdi saat kaç acaba?"

"On iki dolayında olmalı," dedi Pufpuf, güneşe bakarak.

"Dediğim gibi, saat on iki ve on ikiyi beş geçe arasında yapılmalı. Şimdi sevgili Pufpuf, bana izin verirsen.....Bu da ne?"

Pufpuf yukarıya, gökyüzüne baktı ıslığı tekrar duyduğunda. Büyük meşe ağacının dallarına baktı ve orada bir arkadaşını gördü.

"Christopher Robin bu," dedi.

"Hah, o zaman her şey yolunda," dedi Domuzcuk. "Onunla güvencede olursun. Hoşça kal!" Ve gidebildiği kadar hızlı eve doğru seyirtti. Yeniden tüm tehlikenin dışında olduğu için çok mutluydu.

Christopher Robin ağaçtan yavaşça indi.

"Aptal Ayıcık," dedi, ne yapıyordun? Önce korunun etrafında tek başına iki kez dolaştın, sonra Domuzcuk arkandan koştu, birlikte korunun çevresini tekrar dolaştınız, sonra birlikte korunun çevresini dördüncü kez dolaşmak üzereydiniz...?."

"Dur bir dakika," dedi Pufpuf Ayı, pençesini tutarak.

Yere oturdu ve düşünebildiği kadar düşünceli bir şekilde düşündü. Sonra, pençesini izlerden birinin üzerine koydu....Sonra burnunu iki kere kaşıdı ve ayağa kalktı.

"Evet," dedi Pufpuf Ayı.

"Şimdi anladım," dedi Pufpuf Ayı.

"Aptallık ettim ve kandırıldım," dedi. "Ben beyinsiz bir ayıyım."

"Sen dünyadaki en iyi ayısın," dedi Christopher Robin, onu rahatlatmaya çalışarak.

"Sahi mi?" dedi, Pufpuf umutla. Sonra birden neşelendi.

"Her neyse," dedi, "neredeyse yemek zamanı oldu."

Sonra eve, yemek yemeye gitti.

Cinmısırı

Cemal Erten

Resimler: *Joelle Danan*

CAMI KIRIK, kuytu mutfak...
Kar tanesi beyaz ve ak,
Yumuşacık pamuk gülle,
Giriverdi sert bir yelle.
Kendisini inde sandı,
Konacak bir yer arandı.
Derken gördü mısırları,
Her birisi sarı sarı...
Onun için kolay işti,
Bir koçana hop! ilişti.
Mutfak sıcak, değil soğuk,
Kar tanesi aldı soluk.
Sonra baktı: *"Nerdeyim ben?"*
Öğrenerek dedi: "Mısırsın *sen*.

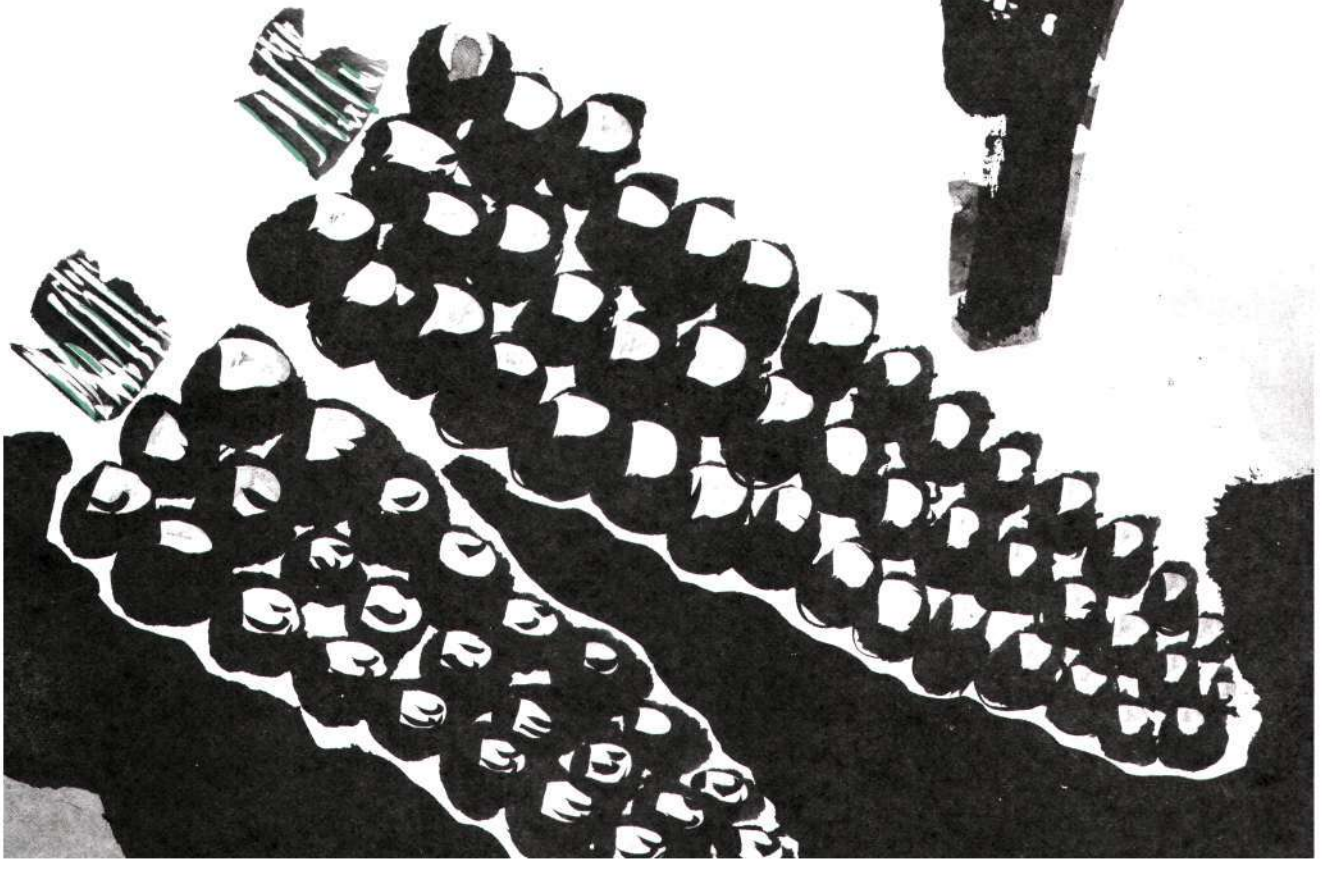

Hastasın, bak, sarı rengin,
Mikrop sende pek çok zengin.
Nerden geldim, nasıl kondum?
İnşallah, bu olmaz sonum."
Pek içlendi cinmısırı:
"Büyük suç mu rengim sarı?
Küçük görme, kardeş, beni.
Ederim, bak, mahcup seni.
Bilmiyorsun bendeki ne?
Yarışalım, söylesene.
Var mısın sen, işte ateş;
Kolkola hem de eşe eş
Şöyle yavaş adım adım
Gel, aleve yaklaşalım.
Görelim mi ne olacak?
Kim gidecek, kim kalacak?"
Dudak büktü kar tanesi,
Alaylıydı hem de sesi:
"Hay hay, dedi, hodri meydan.
Yaklaşalım sen caymadan."
Ocaktaki ateş coştu,
İki ahbap hızla koştu.
Sokulunca kar tanesi,
Gelip çattı son nefesi.
Isınınca rengi gitti,
Beyazlıklar o an bitti.
Bir damlacık bir su oldu,
Her bir yanı yaşla doldu.
Kar tanesi olurken yaş,
Bir patlama, değil yavaş.
"Şimdi sıra bende." dedi,
Cinmısırı bir gürledi,
Bir patladı, Güm! çatladı,
Köşe bucak bir atladı.
Akıl ermez büyük bir sır:

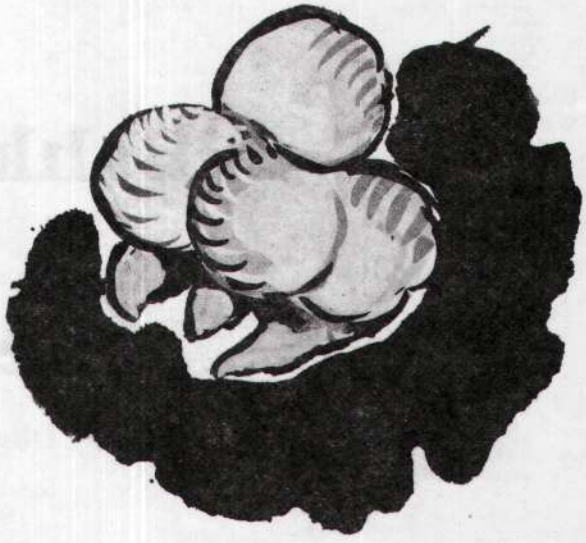

Bir yumak kar oldu mısır.
Damla suya dedi: *"Nasıl?*
Bembeyaz renk bende asıl.
Sen aldanıp renge kandın,
Güzellikler dışta sandın."
Ey çocuklar, iyi bakın,
Aldanmayın dışa sakın.
Dış görünüş bazen tuzak,
Aman, evlat, sen içe bak.
Unutma ha, ummadık taş,
Şakası yok, yarar o baş.

Balık Ekmeği ve Çilek Reçeli

Dilek Aykul Bishku

Resimler: *Betül Sayın*

BİR ZAMANLAR şehrin alçakgönüllü semtlerinden birindeki bir apartmanda aylak oğluyla birlikte yaşayan yaşlı bir kadın varmış. Kadın bir sabah erkenden uyanmış ve yumurtaya bulanmış ekmekleri tavada kızartarak kahvaltı için balık ekmeği hazırlamış. Kızaran ekmek kokusu ortalığa yayıldığı, çay, ocağının üzerinde fıkır fıkır kaynamaya başladığı zaman da oğlunu uyandırarak, "Hadi sokağın başındaki bakkala gidip bir kavanoz çilek reçeli al da oturup kahvaltımızı edelim," demiş. "Ama çabuk ol da ekmekler soğumasın." Oğlan bakkala giderek bir kavanoz çilek reçeli istemiş istemesine ama bakkal, "Çilek reçeli yok," diye

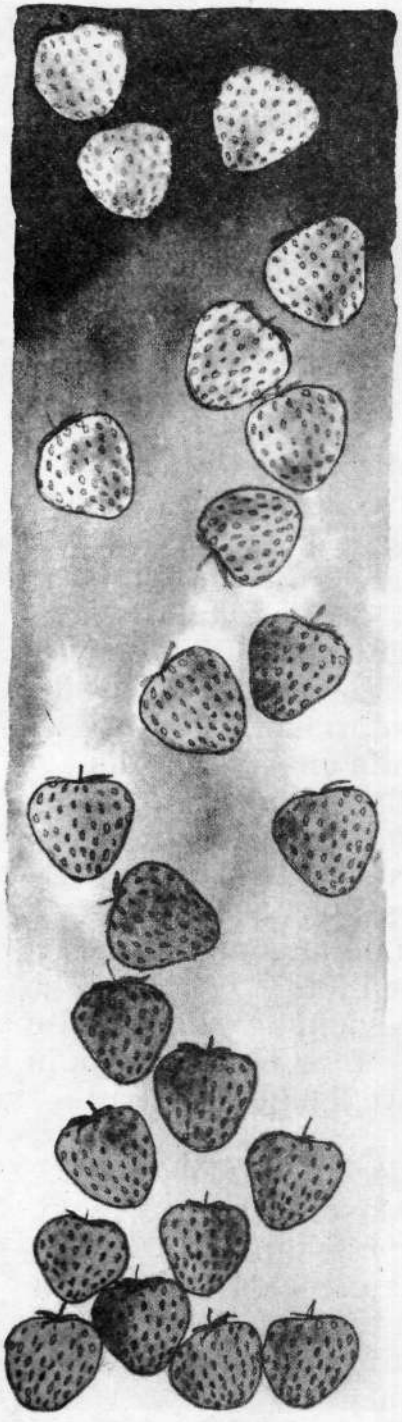

cevap vermiş.

"Ne?" demiş oğlan şaşkınlıkla. "Çilek reçeli yok mu? Nasıl olur?"

Bakkal bisküvi kutularının ve şeker kavanozlarının ardından oğlana bakarak, "Her sabah bu sokağa çilek reçeli getiren kamyon bu sabah gelmedi de ondan," demiş. "Nedenini sorarsan, bilmiyorum. Git kamyon şoförüne sor."

Bunu duyan oğlan üşenmemiş, doğruca kamyon şoförünü bulmuş. "Bu sabah niçin bizim sokağa çilek reçeli kamyonu gelmedi?" diye hesap sormuş. "Ben balık ekmeğimi çilek reçeli olmadan yiyemem!"

Kamyon şoförü pos bıyıklarını sıvazlayarak, "Bilmiyorum," demiş. "Sizin sokak bizim müdürün bana verdiği listede yoktu. Ama neden diye sorma, bilmiyorum. Bu işlere müdür bakar. İstersen git ona sor."

"Ben de öyle yapacağım zaten," demiş oğlan ve üşenmeyip müdürü bulmuş. "Bizim sokak niçin çilek reçeli kamyonunun listesinde yok?" demiş. "Ben balık ekmeğimi çilek reçelsiz yiyemem ki."

Müdür kafasını kaşıyarak masasının üzerindeki dosyalan karıştırmış, sonra da "Hah, buldum," demiş. "Sizin sokak bugün trafiğe kapatılmış da ondan. Neden kapatıldığını yazmıyor burada. Çok merak ediyorsan git trafikçilere sor."

"Tabii öyle yapacağım," demiş oğlan ve atlayıp şehrin trafik müdürünün yanına gitmiş. "Niçin bizim sokak trafiğe kapalı?" diye sormuş. "Sizin yüzünüzden çilek reçeli kamyonu bakkala reçel

bırakamıyor, ben de balık ekmeğimi çilek reçelsiz yiyemem."

Trafik müdürü önündeki çayı karıştırarak, "Çok yazık," demiş. "Fakat sizin sokakta bu-su borusu patladı. Boruyu onarmak için sokağı kazdılar. Biz de trafiği kapattık. Su borusu neden patladı dersen, onu ben de bilmiyorum. İyisi mi sen onu su müdürüne sor."

Oğlan öfke içersinde Su Müdürü'nü bulmuş. "Neden bizim sokağımızın su borusu patladı?" diye sormuş. Su Müdürü, "Su boruları çok eski de ondan," demiş. "Para olmadığı için belediye yeni borular alamıyor."

"Peki neden para yok?"

"Ben nereden bileyim," demiş Su Müdürü. "Git Belediye Meclisi'ne sor bunu."

Oğlan, 'Tamam, ben de öyle yapacağım zaten." demiş ve soluğu belediye sarayında almış

Belediye Meclisi o sırada toplantıdaymış ama oğlan o kadar öfkeliymiş ki kimseyi dinlemeden toplantı odasına dalmış.

"Bu nasıl olur, bir açıklama istiyorum," demiş.

"Belediyenin parası yok. O yüzden eski su boruları yenileri ile değiştirilemiyor. Su boruları patlayınca sokaklar trafiğe kapanıyor. Sokaklar trafiğe kapanınca kamyonlar bakkallara çilek reçeli getiremiyor. Sonunda şehir halkı balık ekmeklerine sürecek çilek reçeli bulamıyor. Bu berbat bir durum."

Belediye Meclisi'nin üyeleri onu şaşkınlıkla dinlemişler, sonra birbirlerine bakmışlar.

"Doğru söylüyor," demiş içlerinden biri.

"İşte olayları derinliğine gören biri," demiş bir başkası.

"Her şeyin nasıl işlediğini biliyor," diye söze karışmış bir başkası. "Çok akıllı olduğu ve iyi bir eğitim gördüğü apaçık."

"Üstelik şehrin sorunları ile de yakından ilgili."

Sonunda en yaşlı meclis üyesi oğlana dönerek "En büyük sorunumuz bu işlerle ilgilenecek bir başkanımızın olmaması," demiş. "Belediye Başkanı olmaya ne dersin?"

"Ne, ben mi?"

"Tabii," demiş üyeler hep bir ağızdan. "Bize senin gibi akıllı, eğitimli ve ilgili bir başkan gerek."

Oğlan sevinçle, "Peki, olur," demiş. Masanın başına geçip Belediye Başkanı koltuğuna otururken, "Belediye Başkanı olmanın bu kadar kolay olduğunu bilmiyordum," diye düşünmüş.

"Harika, hadi toplantımıza

devam edelim," demiş üyeler. "Sayın başkanımız, söyleyin nasıl para bulacağız?"

Oğlan şaşkın şaşkın onlara bakmış. "Ne? Nasıl para mı bulacağız?"

"Evet, su borularını yenilemek için gerekli parayı nereden bulacağız?"

Oğlan, "Ben nereden bileyim?" demiş. "Benim bildiğim bizim bakkalda çilek reçeli olmadığı." Sonra da yumruğunu hırsla masaya indirmiş. "Ben balık ekmeğimi çilek reçelsiz yiyemem!"

Yaşlı üye anlayışla gülümseyerek, "Çocuğum, yerinde sorular sordun, bizi etkiledin. İyi güzel de sorularına verecek birkaç cevap da düşünmüş olsaydın daha iyi olurdu. Ne yazık ki, sorular tek başına yetmez. Anlaşılan biz yanlış karar verdik," demiş. "Hadi şimdi evine dön."

Oğlan evine döndüğünde vakit çoktan öğleden sonrayı bulmuş bile. Balık ekmekleri çoktan soğumuş, annesi de balkonda sokağa bakarak merakla onu bekliyormuş. Oğlan ağrıyan ayaklarından ayakkabılarını çıkarırken "Bakkalda çilek reçeli yoktu," demiş sadece. Annesi, "Nasıl olur," diye şaşırmış. "Neden yokmuş çilek reçeli sormadın mı?" "Allahaşkıma anne, belediye başkanı olmak mı istiyorsun yoksa?' diye aksi aksi cevap vermiş oğlan ve uyumak için doğruca odasına gitmiş. Oğlunun sözlerine bir anlam veremeyen yaşlı kadın ise mutfağa dönmüş ve soğuk balık ekmeklerini üzerine çilek reçeli sürmeden yemiş.

Dedem de Develer de Derelerde Yüzdüler...

Fatih Erdoğan

Bir gün dedem dereden geçerken develere rastladı. Dedem develere baktı ve çok şaştı. Dedi ki: "Birlikte mi gezerler ki develer?"

Develer güldüler, dediler ki: "Ne güzel bir devrik cümle bu! Ama böyle soru da olur mu ki? Tabii ki birlikte gezer develer, ama her ne kadar birlikte gezerse de develer, ayrı yazılır bazı de'ler ve ki'ler. Bunu develer bile bilirler."

Dedem de güldü, develer de güldüler.

"Ama..." dedi dedem. "Her yerde ayrı yazılmaz ki bütün de'ler ve ki'ler. Hani, bitişik yazılanlar neredeler?"

Gülmekten katıldılar develer. Dediler: "Bir tanesi senin sorunun içinde de var. Evet her yerde ayrı yazılmaz de'ler ve ki'ler."

Kızdım develere, dedim ki: "Sevgili develer, bu kuralı dedem de bilir. Zaten yazım kılavuzu da hep dedemde durur. Televizyon izlerken hep üstünde oturur."

Develer dediler ki: "Kimileri çok iyi bilir deleri, kimileri de yanlış yazar kileri."

Resimler: Fatih Erdoğan

Dedim ki: "Olabilir, ama kim temizleyecek ki kileri?"

Develer şaşırdılar. Dediler: "Kimin kileri? Biz daha yeni temizledik bizimkileri?"

Ben gidip kendi kilerimi kendim temizlemeye başladım. Az sonra dedem geldi. Dedi ki: "Gelmiyorlar senin kiler çünkü dar geliyormuş onlara senin kiler. Dur bari ben yardım edeyim sana."

Biraz sonra temizliği bitirdik. Develer dedemi alıp gittiler. Dediler: "Kirlenmiş olmalısın. Gel dereye girelim. Dedem dedi: "Sakın dere pis olmasın?"

"Merak etme," dedi develer. Sonra dedem de develer de dereler de yüzdüler. Dedem de develer de tertemiz oldular. Anlaşılan dereler de tertemizdi.

İyi hoş da, bana bu öyküyü kim anlattı ki? Kim bilir? Ben dedeme anlattım. Dedem kimseyi bulamadığı için oturma odasına anlattı. Oda dilsizdi. Ne yapsın, o da kendine sakladı. Bir gün sıvalar döküldü de öykü ortaya çıktı. Ama biraz hasar görmüştü tabii. Bitişik yazılması gereken bir de ve bir ki ayrılmış, ayrı olması gereken bir de ile bir ki de bitişmişti. Dedem dediki: "Bunları olsa olsa **Kırmızıfare' c**iler düzeltirler ve belkide bize yazıp bildirirler..."

Sevgiler...

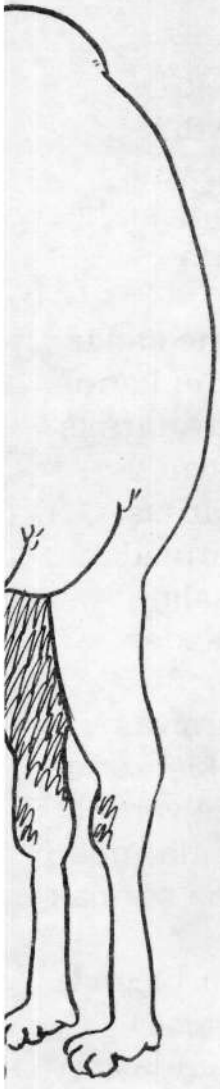

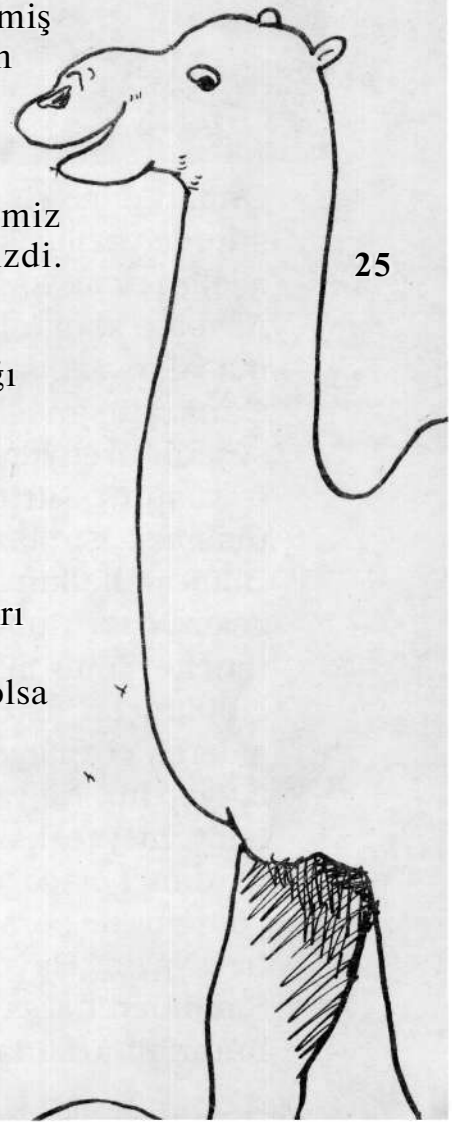

İPUCU BİZDEN ÇÖZÜMÜ SİZDEN

Turan Yüksel

Resimler: *Bırol Bayram*

Merhaba Sevgili Arkadaşlar,

Beni sizlerle tanıştıran bu dergiden öyküler, masallar, şiirler okuyorsunuz. Bunlar, basımevinde kâğıdın üzerine basılarak önünüze geliyor.

Peki, basımevi olmasaydı okuduklarınız size nasıl ulaşacaktı? Diyeceksiniz ki eskiden basımevi var mıydı? Doğru, ülkemizde kitabın ve derginin çok sayıda basılması, henüz yüzyılını bile doldurdu denilemez.

Ondan önce elyazması kitaplar varmış. Gel gör ki elle ne kadar sürede yazılır, kaç kişi okuyabilirmiş? Haydi bu kadarını kabul edelim ama, kâğıdın bulunmadığı zamanlarda ne yapıyorlarmış? Acaba o zamanlar öykü, masal, şiir de mi yokmuş? Hayır, masal, öykü, şiir basımevinden de, kâğıttan da önce varmış. Çünkü insanoğlu çok, çok eskiden beri konuşuyor, durmadan sözcük üretiyor. Bunlarla söylencesini, destanını, masalını, öyküsünü, şiirini söylemiş. Dilden dile geçe geçe bize kadar ulaşmış, işte bize ulaşanlardan birisi de bilmecedir.

Bilmece halkımızın sözlü edebiyat ürünüdür. Karşı karşıya gelerek sorulur-yanıtlanırmış. Bilmeceyi çözecek olan kişi zorlanınca, 'Yenir mi? içilir mi? Elle tutulur mu? Bizim evde var mı?" gibi ipuçları istermiş. Soranın "Evet" ya da "Hayır" yanıtlarından giderek çözmeye çalışırmış. Şimdi size bu bilmecelerden sormak istiyorum. Ne yazık ki karşı karşıya değiliz, ipucu isteyemeyeceksiniz. Ama merak etmeyin, size başka bir biçimde yardımcı olacağım. Bilmeceyi derslerinizden bildiğiniz test yöntemi ile soracağım. Okuyun sorulan bilmeceleri, yanıtlarını bize yazın. Haydi kolay gelsin!

Şimdiden haber verelim, yanıtlarınız doğru çıkarsa, adınızı buradan arkadaşlarınıza duyuracağız.

Aşağıdaki bilmecenin karşılığı hangisidir?

Baba bana bez getir
Çarşıya git tez getir
Eğrilmemiş iplikten
Dokunmamış bez getir

a) Uyku
b) Naylon
c) Pamuk
d) Cam

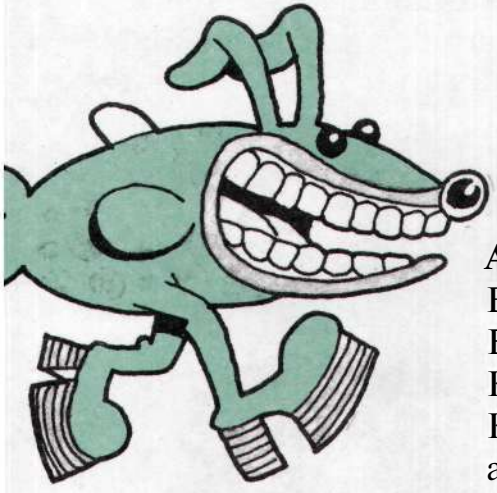

Aşağıdaki bilmecenin karşılığı hangisidir?

Benim bir kardeşim var,
Evden çıkınca peşimden ayrılmaz
Kaçarsam kovalar
Kovalarsam kaçar.

a) Kedi
b) Fare
c) Gölge
d) Köpek

Aşağıdaki bilmecelerden hangisinin karşılığı pırasadır?

a) Min min ayaklı
Mandıra bıyıklı
Hor hor sesli

b) Uzun bıyıklı
Kova kulaklı

c) Uzun uzun uzanır
Yeşillere bezenir

d) Yer altında dedemin bıyığı

e) Yeri kazar
Göğe çıkar
Aklınız varsa
Bunu çözer

KİTAP OKUMAK

Eğer neşelenmek istersen,
Beynini beslemek istersen,
Koltuğunda seyahat etmek istersen,
Kitaba sarıl sen ...

Eğer yükselmek istersen,
Eski çağlara dönmek istersen,
Yarını, bugünden yakalamak istersen
Kitaba sarıl sen ...

ŞAİR

ilham kaynağı gerekir
Şairlik oldukça zor.
Kafiyeleri iyi uydur
Kendini birazcık yor.

Şairim diye kabarma
Çizmeyi sakın aşma.
İyi de olur, kötü de
Sen yine yazmaktan şaşma.

Işıl Gözen

BİL.BUL.EĞLEN

Ferit Avcı • Özer Yayınları • 1992 • I. hamur kâğıda • Karton kapaklı • 64 sayfa • Renkli- Resimli • 12.500TL.

Ferit Avcı, 1954 yılında Artvin'de doğdu. 1979'da Gazi Eğitim Enstitüsü Resim Bölümü'nü bitirdi. Üç yıl bir ortaokulda resim öğretmenliği yaptıktan sonra görevinden ayrıldı. Milliyet Yayınları'nın çocuk dergilerinde çalıştı. 1988 yılında Yalvaç Ural ile birlikte Gelişim Yayınlarına geçti ve Bando çocuk dergisini yayımlamaya başladılar. Derginin yazı işleri müdürü olarak çalışmakta olan **Ferit Avcı** 1975 yılında başladığı karikatür ve çizerlik serüvenini sürdürüyor.

Karikatür dalında bugüne kadar yurtiçinde 15, yurtdışında 1 ödül kazandı ve çeşitli sergilere katıldı.

Tatilinize renk ve neşe katacağını umduğumuz bir kitap seçtik sizler için. **Ferit** Avcının hazırladığı **Bil-Bul Eğlen** adlı kitapta kare bulmacadan matematik çözümlerine, iki benzerden yedi farka, noktalan birleştirme işleminden boyamalara kadar çeşitli zihin ve el becerisi gerektiren konular yer almakta. Bilmece ve bulmacalardan başka eğlendirici, düşündürücü fıkralara da yer verilmiş kitapta. Kare bulmacaları çözmeye çalışırken kitaplardan, sözlüklerden, ansiklopedilerden yararlanabileceğiniz gibi, anne ve babalarınızdan da yardım alabilirsiniz.

Tatil günlerinizin eğlenceli ve neşeli geçmesini sağlayacağını umduğumuz bu kitaptan birkaç örneği sayfayı çevirince göreceksiniz.

İyi eğlenceler ve güzel bir tatil dileğiyle...

Not: Bu kitabı kitapçınızda bulamazsanız, bize yazın. Kitabınızı adresinize Kırmıafare postalasın. Hem de yüzde yirmi indirimli olarak.

Ferit Avcı'nın **Bil Bul Eğlen** kitabından bir sayfa

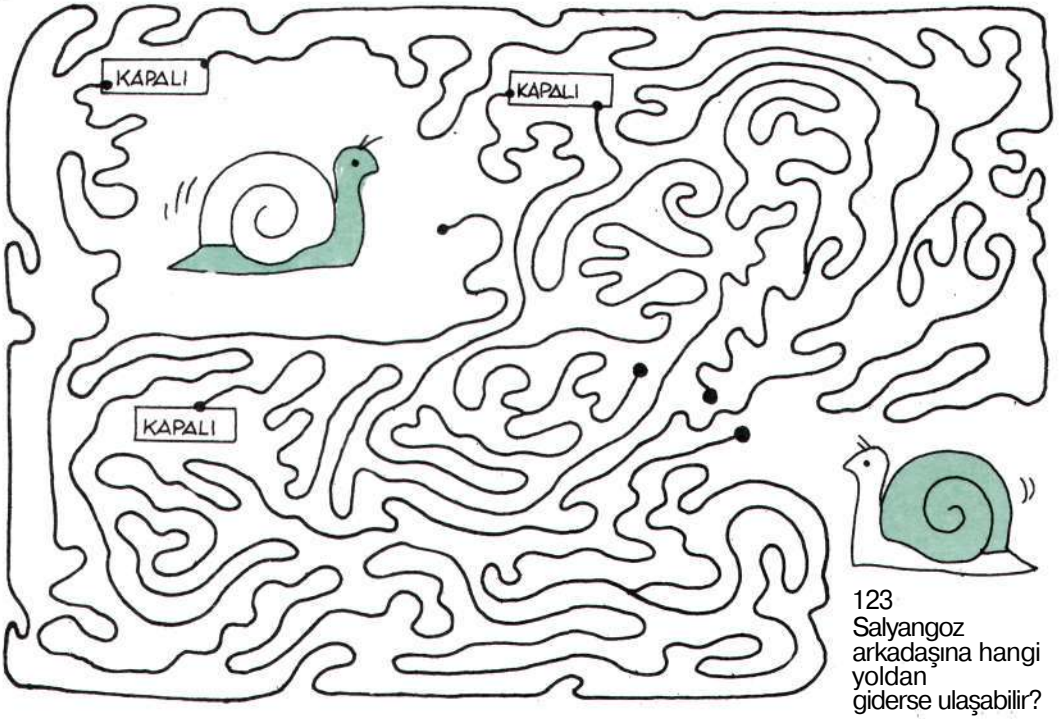

123 Salyangoz arkadaşına hangi yoldan giderse ulaşabilir?

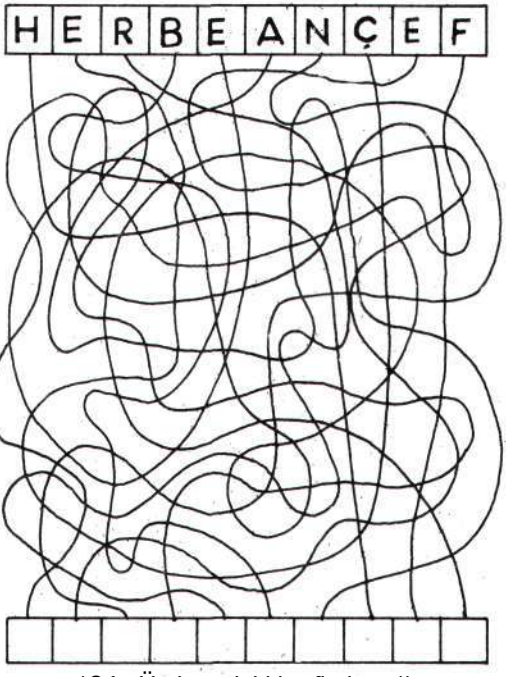

124 Üst kutudaki harfleri aşağıya taşıyın bakalım ne çıkacak?

1	2	3	4	5	6	7
2	4	6	8			
3		9				21
	8		16	20		
5				25	30	

125 Sayılar bir düzene göre yerleştirilmiştir. Boş yerlere hangi sayılar gelmelidir?

UYANIK

"Derin derin hesaplara dalmışsın!"

"Bakkala, kasaba, manava çok boçlandımda..."

"Onları nasıl ödeyeceğini mi hesaplıyorsun?"

"Hayır! Başka bir semte taşınmanın kaça mal olacağını hesaplıyorum."

HANGİ KİTAPTAN?

Aşağıda yalnızca birkaç başlangıç satırını verdiğimiz kitapları tanıyabilecek misiniz bakalım? Cevaplarınızı bekliyoruz...

1) Altı yaşındayken *Gerçek Öyküler* adlı, balta girmemiş ormanlardan söz eden bir kitapta korkunç bir resim görmüştüm. Boa yılanının bir hayvanı nasıl yuttuğunu gösteriyordu.

2) **Bir vakitler...**
-Bir kral varmış! diye atılacak hemen küçük okurlarım.
Yoo, çocuklar, yanıldınız. Bir odun parçası vardı bir vakitler.
Öyle güzel bir odun da değildi bu, basit bir odun parçasıydı. Şu kışın ateş yakıp odaları ısıtmak için sobalara, ocaklara atılanlardan.

3) Mahallenin erkek çocukları çıkmaz sokakta ayaktopu oynuyorlardı. Birdenbire orada beliren on yaşlarında bir kız, meşin topu kapıp kaçmaya başladı. Oğlanlar hemen peşine takıldılar. Var güçleriyle ona yetişmeye çalışıyor, bir yandan da, "Bırak o topu, Suna, yoksa fena olacaksın!" diye bağırıyorlardı.

4) **O, ibiği kan kırmızı, tüyleri kızıllı karalı, gökkuşağı gibi çok renkli bir horozdu.**
Doğduğu günü bugünmüş gibi anımsarım. Yazdı. Babamla pazardan dönmüştük. Koyunlara yem verip, sulamak için ahıra girmiştim...

BİZ BİZE

Zeynep'in Çiçek Dergisi

Kırmızıfare abonelerinden **Zeynep Tarhan'ın** başkanlığında hazırlanan *Çiçek Dergisinden* söz etmek istedik sizlere. Çiçek Dergisi'ne emeği geçen Dilara Tung, Mine Demirdöğen. Nilüfer Hurşitagaoğlu, Sebla Akarsu ve Yasemin Özümerzifon Levent Lütfi Banat İlkokulu 4-B sımfında öğrenciler. 1992 yılının Ocak ayında çıkarmaya başladıkları dergiyi şimdiye kadar sadece sınıf arkadaşlarına dağıtmışlar. Fotokopiyle çoğaltıp ücretsiz olarak dağıttıkları *Çiçek Dergisi* 18 sayfa. Resimlerle süslenmiş öyküler, şiirler, bilmeceler, masallar ve bir de bulmaca var.

Çiçek Dergisini hazırlayan sevgili Zeynep telefon görüşmemiz sırasında *Çiçek Dergisini* daha iyi tanımak ve bilgi almak isteyenlerin ona yazabileceklerini söyledi. İşte biz de size Zeynep'in adresini veriyoruz:
Harameyn Sok. No: 1/1 Arnavutköy
80820 istanbul

Zeynep ve arkadaşlarım gönülden kutluyor, başarılarının devamım diliyoruz.

Kırmızı Saçlı Çilli Kız

Dergimizin 28. sayfasında iki şiirine yer verdiğimiz kitabı basılmış en genç şair **Işıl Gözen** 1983 yılında istanbul'da doğmuş, ilk şiirini dört yaşında söyleyerek çevresindekileri şaşkınlığa düşüren Işıl, halen istanbul'da Kurtuluş İlkokulu'nun dördüncü sınıfında okuyor. *Kırmızı Saçlı Çilli Kız* adlı ilk kitabı Işıl'ın dört ile dokuz yaşlan arasında yazdığı şiirlerini içeriyor. Ayrıca resim çalışmaları da yapan küçük şair Işıl'a şiir dolu güzel bir hayat diliyoruz.

10. sayımızdaki bulmacanın çözümü:

Soldan sağa 1.BİSHKU. 2.ASALET. 3.HAL. SRET. 4.AB. KOZA. 5.DO. KİTAP. 6.IRA. DL. 7.RK. ANI. 8.AKBENEK. **Yukarıdan** aşağıya 1.BAHADIR. 2.İSABORKA. 3.SAL. 4.HL. AB. 5.KESKİN. 6.UTROT. AN. 7.EZADNE. 8.KİTAPLIK.

10. Sayımızdaki bulmacayı çözenler arasında çektiğimiz kurada Özgün Sarısoy arkadaşı Nazım Uysalı abone yapma hakkını kazandı.

MAVİBULUT YAYINLARI 1992

	KDV dahil fiyatı
OKUL ÖNCESİ DİZİSİ	
Fili Yuttu Bir Yılan *Fatih Erdoğan*	8.000.-
Beş Beyaz Benekli Baykuş Bana Bakıyor *Fatih Erdoğan*	8.000.-
Pabucumun Bağı Çözüldü *Fatih Erdoğan*	8.000.-
Okula Geç Kaldım *Fatih Erdoğan*	8.000.-
Dedem Bana Düdük Yaptı *Fatih Erdoğan*	8.000.-
Geçiyordum Uğradım *Fatih Erdoğan*	8.000.-
Ablam Bana Dil Çıkardı *Fatih Erdoğan*	8.000.-
Sınıfta Kaldım Haberim Yok *Fatih Erdoğan*	8.000.-
Beş Beyaz Benekli Baykuşun Dönüşü *Fatih Erdoğan*	8.000.-
Kuşumu Kim Kışkışladı *Fatih Erdoğan*	8.000.-
Uyuyamıyor musun Küçük Ayı? (Ciltli) M. *Waddell-B. Firth*	35.000.-
Geceyi Sevmeyen Çocuk (Ciltli) *Aytül Akal*	40.000.-
Kirpi Masalı (Ciltli) *Can Göknil*	40.000.-
Gelincik Tarlası ve Dumanlı Canavar (Ciltli) *Can Göknil*	40.000.-
Küçük Olmak (Ciltli) *Can Göknil*	40.000.-
ÇOCUK EDEBİYATI DİZİSİ	
Küçük Prens (Ciltli) *A. de Saint -Exupiry*	30.000.-
ÇOCUK EDEBİYATI DERGİSİ	
KIRMIZIFARE 2, 3, 4, *5, 6,* 7, 8, *9,*10	10.000.-

MAVİBULUT YAYINLARI Yeniçarşı Cad. 33/2

Ferah Ap.D.4 80060 Galatasaray İstanbul

Tel: 252 63 75 Faks: 252 63 76

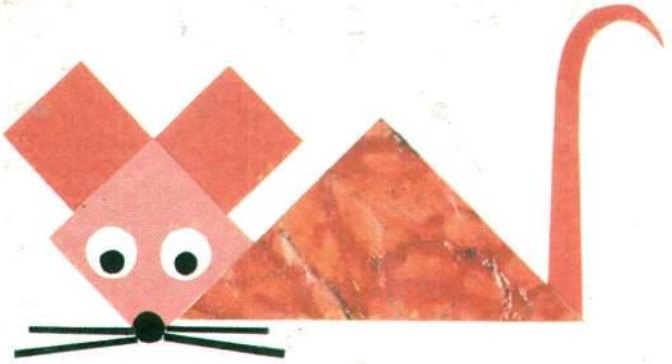

BULA
MADIY
SANIZ
ABONE OLUN,
O SİZİ BULUR!..